

[Victor Pürschel.]

ikke helt sikker paa, at det ikke vilde gaa ud over ikke blot „Politiken“s Redaktion — det tror jeg ikke vilde genere den højtærede Minister noget videre; det tror jeg, han vilde bære med Sindsro, men det kunde tænkes ogsaa at ville gaa ud over „Social-Demokraten“s Redaktion. Og netop det, der er sket i denne Sag, at „Social-Demokraten“ har aftrykt et fortroligt Udkast til Betænkning, inden den er afgivet, kunde nok give Anledning til nogle Overvejelser med Hensyn til Straffelovens § 129, saa hvis Ministeren er i Stemning, lad os saa bare tage denne Sag op.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 9 siger Ministeren, at det, der sker ved dette, er ikke, at en daarlig Ordning bliver til en ideel Ordning, men at en Ordning med Mangler bliver noget bedre. Jeg erkender, at den paa visse Punkter betyder et Plus, men det er lige saa sikkert, at den, som jeg fremhævede før, paa andre Punkter betyder et Minus, og det, der skal overvejes, er netop: hvilket er størst? Er det størst, det man vinder, eller er det størst, det man taber for Retsplejen ved dette Ændringsforslag? Det er netop paa det Punkt, at en Drøftelse i en alsidigt sammensat lille Kommission kunde gøre sin store Nytte. Ministeren siger dér, at vi skal prøve dette Forsøg; det er et ordret Citat: prøve dette Forsøg. Ja, men er det nu egentlig rigtigt at give sig til at eksperimentere med dette? Er det ikke rigtigere at overveje det noget grundigere, inden man begynder med Eksperimentet? For der kan gaa meget i Stykker ved dette Eksperiment. Det er et Forslag, som er egnet til at kalde paa Kvæulanter, og som ganske utvivlsomt, hvis det gennemføres, vil kalde paa Kvæulanter.

Jeg savnede fra Ministerens Side — men jeg er ikke helt sikker paa det, maaske har jeg overhørt det — en Forklaring med Hensyn til det, Motiverne sagde om den afgørende Betydning, det havde for dette Lovforslag, at Institutionen vandt Tillid ogsaa hos dem, der skulde møde for den, altsaa hos Dommerne. Det hørte jeg ikke Ministeren udtale sig om; jeg haaber, at vi faar det, inden denne Forhandling slutter.

Det vilde have glædet mig meget, om den højtærede Minister eller en af Regeringspartiernes Ordførere var gaaet lidt ind paa den Betragtning, jeg fremhævede om Demokratiets medfødte Uvilje mod Særdomstole. Det vilde have interesseret mig at faa en Klaring af, hvorfor man her pludselig forlader dette.

Saa sagde den ærede Ordfører, at han var blevet meget beroliget, efterhaanden som han havde hørt mine Udviklinger med Hensyn til de Punkter, hvor han har gjort sig skyldig i Uklarhed o. s. v. Jeg maa dog sige, at det er virkelig en temmelig betydelig Uklarhed at gøre sig skyldig i, naar den ærede Ordfører taler om det forfatningsmæssige Problem i denne Forbindelse, og det har ikke noget at gøre med Polemikken i øvrigt udenom; nej, det er et rent teknisk Spørgsmaal, og jeg tror, at hvis det ærede Medlem vil gaa til en af de Jurister, som han har fuld Tillid til, vil han ogsaa faa bekræftet, at han her har gjort sig skyldig i en betydelig Uklarhed. Men saa har det ærede Medlem virkelig ikke ført noget Bevis for, at han er berettiget til at identificere Højesteretspræsidenten med Dommerstanden eller med Domsmagten, og det er det Bevis, der skal føres, for at der overhovedet kan være Grundlag for det ærede Medlems Udtalelser. Det er Beviset for, at Højesterets Præsident er identisk med Domsmagten. Saa længe dette Bevis ikke er ført, er Unøjagtigheden der.

Det ærede Medlem gjorde saa en Bemærkning om Personspaltning, og den var han ikke nogen Tilhænger af. Nej, men den forekommer jo i det offentlige Liv. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener om „Politicus“; men det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa ved denne Lejlighed. Jeg skal blot sige, at er der nogen, der har „spaltet“ mig, om jeg saa maa sige, som det ærede Medlem hentydede til, saa er det den højtærede Justitsminister, for da jeg engang kom og bad ham om at rejse Tiltale mod „Social-Demokraten“ for nogle Injurier, der var fremsat mod mig, „spaltede“ han mig i to: Embedsmanden, som havde søgt Beskyttelse, var aldeles ikke ramt, det var kun Politikerne. Det ærede Medlem maa derfor tilgive mig, jeg er i hvert Fald ikke ene om at dyrke Personspaltningen.

Saa skal jeg til Slut blot sige, for at der ikke skal være nogen Tvivl — og det vil det ærede Medlem sikkert ogsaa erkende —, at det, jeg i Udvalget har sagt om Lægmands Berettigelse paa dette ene Punkt, falder meget nøje sammen med, hvad jeg har sagt her i Aften om dette Spørgsmaal.

Justitsministeren (Steincke): De to ærede Ordførere, der nu sidst har talt, spurgte mig, hvorfor jeg ikke før havde stillet det af mig bebudede Ændringsforslag.